

JOE QUIRK

Blijf van m'n ei!

A.W. Bruna Uitgevers B.V., Utrecht

*Ik draag dit boek op aan Ellen Goodman
voor haar onvoorwaardelijke steun en vriendschap*

Inhoud

1	Het probleem van de zaadjes en de eitjes	11
2	De promiscuïteit van de vrouw bepaalt de omvang van je testikels	19
3	Wat vrouwen willen	26
4	Lijven en cv's: waar we zoal op geilen	32
5	Waarom mannen bang zijn zich te binden en vrouwen spaarzaam zijn met seks	35
6	Een doe-het-zelfexperiment voor thuis	40
7	Wat mannen moeten doen voor seks	42
8	Het truttengen	45
9	Het huftergen	49
10	Prieevogels, kunst en groupies	56
11	De promiscuïteit van de man bepaalt je lichaamslengte	64
12	Waarom vrouwen mannen in het duister laten tasten	72
13	Waarom je zo hitsig bent	75
14	Darwinisme: survival of the sexiëst	80
15	Hoe vriendelijkheid sexy werd	84
16	Waarom we zeuren	89
17	Waarom we te dik zijn	100
18	De wateraap: de ontbrekende schakel?	104
19	Waarom Spielberg je meer zegt dan T.S. Eliot	111
20	Op het eerste gezicht	116
21	Er zit een luchtje aan de liefde	119
22	Een gespeeld orgasme misleidt de man, een echt orgasme misleidt de vrouw	126
23	Jij hebt geen orgasme, je orgasme heeft jou	134
24	Waarom je clitoris zo moeilijk te vinden is	141
25	De mars van de pinguïnprostituees	150

26	Vrije liefde leidt tot oorlog	154
27	Waar we jaloers van worden	160
28	Waarom het leven een kwelling is	168
29	Moorddadige seks	174
30	Als je vrouw het met je broer doet en jij vindt dat prima	177
31	Brede heupen, dikke kont; brede schouders, grote mond	184
32	Waarom je penis zo makkelijk te vinden is	193
33	Twee genen voor twee soorten homomannen	200
34	Homo-ouders in het dierenrijk	204
35	Tieten	212
36	De homo homo sapiens	216
37	Waarom mannen en vrouwen eigenlijk niet bestaan	221
38	Waarom mannen tepels hebben	227
39	De oplossing van de zaadjes en de eitjes	233
40	Echte liefde	237
	Nawoord	249
	Bronvermeldingen	250
	Literatuur (voor het geval je denkt dat ik de enige ben die hier vol van is)	258
	Nutteloos register	259
	Mensen die wel een vermelding verdienen maar geen betaling	269
	Over de auteur	270

Mars en Venus? Vergeet het maar!

Van astrologie worden we niet veel wijzer. Alles draait om biologie.

Mannen hebben sperma, vrouwen hebben eitjes. En dát is de werkelijke reden waarom mannen en vrouwen verschillend zijn.

1

Het probleem van de zaadjes en de eitjes

Waarom wil hij zich niet binden? Waarom wil zij steeds weer over de relatie praten? Waarom kunnen we niet eens één gesprek afmaken voordat hij probeert me de koffer in te krijgen? Waarom moet ik zoveel praten om haar de koffer in te krijgen?

Evolutiebiologen kunnen je precies vertellen waarom. Het heeft allemaal te maken met de zaadjes en de eitjes. Laten we deze twee lastposten eens onder de loep nemen.

Iedere man produceert honderd tot driehonderd miljoen zaadcellen per ejaculatie, oftewel pakweg duizend per hartslag.

Zaadcellen zijn waardeloos. Mannen kunnen ze gerust verspillen en alle kanten op spuiten. Wat maakt het uit? Ze raken toch nooit op. De helft komt er trouwens toch al kapot uit: geknakte staart, misvormd binnenwerk, kop eraf. Een hersenloze zaadcel zal een rood bloedlichaampje proberen te bevruchten zoals een hond je been beklimt. Sperma is niet bepaald subtiel. Mannen hebben weinig geheime mechanismen voor het koesteren van zaadcellen. We produceren ze gewoon massaal en schieten ze weg. Daarna maken we weer nieuwe.

Bedenk nu eens hoeveel werk het kost om een eicel te produceren. Een eicel is 85.000 keer zo groot als een zaadcel, een vrouw wordt geboren met alle eicellen die ze ooit zal hebben en het duurt gemiddeld 29,5 dag om een kostbare eicel door de zijdezachte eileider te laten afdalen.

In feite zitten vrijwel alle ingrediënten voor een baby al in de eicel. De zaadcel voegt daar alleen maar genetisch materiaal aan toe. De rest van het sperma is een vervoerssysteem met een paar mitochondriën als accu. Een zaadcel is zoiets als een duikboot die een voorwerp ter grootte van San Francisco binnendringt om een enkele pizza te bezorgen. De pizza is alles wat San Francisco nodig heeft om een voorwerp te bouwen ter grootte van de aarde. De duikboot valt vervolgens uiteen in de Eierzee.

Puur genetisch gezien is het enige wat een mannelijke *homo sapiens* investeert in de geslachtsdaad, het versieren van een vrouw en een paar minuten van zijn favoriete bezigheid. Daarna kan hij ertussen-uit knijpen en weer iemand anders gaan bevruchten.

Maar bedenk dan eens wat een vrouw in de ijstijd moet investeren in de geslachtsdaad. Zij riskeert een zwangerschap van negen maanden, waarna ze een aantal jaren borstvoeding moet geven aan een hulpeloze vleesklomp en vervolgens een jaar of tien bezig is om een dwarse puber om te vormen tot zelfredzame volwassene. Al die tijd moet ze haar spruit en haarzelf uit de klauwen van roofdieren en verkrachters zien te houden en genoeg noten en bessen verzamelen voor twee. Bovendien moet ze haar baby ook nog van eiwitrijk vlees voorzien. En het valt niet mee om een wolharige mammoet te vangen met een peuter op je rug.

Zoals je ziet, hebben mensen dus verschillende agenda's als het gaat om de voortplanting. Bekijk deze verschillen nu eens darwinistisch. Wat is dan de beste voortplantingsstrategie voor een dier dat wel driehonderd miljoen zaadcellen per ejaculatie kan produceren?

Spuut er zo veel mogelijk in het rond! Bezaai de akkers ermee! Schiet dan toch! En nog eens, en nog eens! Schiet op! Eén van die verrekte dingen moet toch doel treffen!

En wat is de beste voortplantingsstrategie voor een dier dat één eicel per maand produceert, die na eventuele bevruchting een levenslange inzet vraagt?

Kies zorgvuldig.

Kijk maar eens naar de bizons, vogels, apen, naar je hond. Wat je ziet

zijn bijna allemaal losbandige mannetjes en kieskeurige wijfjes. De mannetjes lopen te paraderen en roepen: 'Geef me een baarmoeder! Hoe meer hoe beter!' De wijfjes zien de vertoning van de mannetjes en zeggen: 'Geef me één geschikt mannetje!'

Neem nu de orang-oetan. Het mannetje vecht met andere mannetjes om te laten zien hoe fit hij genetisch gezien is en als hij geluk heeft, kiest het wijfje hem uit. Als zij pech heeft, verkracht hij haar. Daarna smeert hij 'm. Een mannetjesorang-oetan kent geen liefde of eenzaamheid, alleen seizoensgebonden bronstigheid. Als een vrouwtjesorang-oetan een mannetje ziet, weet ze dat hij maar één ding wil. Met de opvoeding staat ze er helemaal alleen voor.

Zucht.

Hoe hebben we ooit kunnen evolueren van deze apenstrategie tot monogamie? Nemen we het eigenlijk wel zo nauw met onze belofte van eeuwige trouw?

Eerst het goede nieuws: de investering van het mannetje in het nageslacht komt min of meer overeen met de duur van de afhankelijkheid van het jong. Hoe langer de kindertijd duurt, des te langer mannelijke dieren voor hun nageslacht zorgen.

Bij een antilope duurt de kindertijd ongeveer twee minuten. De babyantilope is vrijwel onmiddellijk zelfredzaam, dat wil zeggen dat hij als een gek kan weggrennen voor roofdieren. Hij leert in een mum van tijd gras te kauwen en voor zichzelf te zorgen. Geen papa-antilope voor nodig.

Maar stel je nu eens voor dat de periode van afhankelijkheid een jaar duurde. De arme vrouwtjesantilope moet haar hulpeloze kind die hele tijd zien te beschermen tegen roofdieren. Overal om haar heen worden baby's opgegeten.

En stel je verder eens voor dat een willekeurige genetische mutatie bij de mannetjesantilope ervoor zorgt dat hij gras gaat verzamelen voor zijn babyantilope en dat mee naar huis neemt. Dat mannetje heeft meer kans dat zijn nakomelingen in leven blijven tot ze volwassen zijn dan antilopes die niets uitvreten. Zijn genen voor

het grootbrengen van jongen zullen zich dus geleidelijk door de populatie gaan verspreiden.

Laten we nu eens naar de primaten kijken. Als je de feiten in een grafiek zet, zie je dat de duur van het hulpeloze stadium van het jong ruwweg overeenkomt met de investering van de vader. Chimpanseemannetjes voorzien de wijfjes van vlees en zorgen een aantal jaren voor de jongen. Bavianemannetjes investeren minder tijd. De ringstaartmaki steekt geen poot uit.

Gibbons zijn ongelooflijk monogaam. De withandgibbon met zijn perfecte nucleaire gezinnetje, dat bestaat uit hemzelf, een trouw gibbonnetje en een aantal gibbonnetjes, zou de ideale mascotte zijn voor een christelijke partij.

Bij welke primate duurt de kindertijd het langst? Bij de homo sapiens. Naarmate onze hersenen groter werden, moesten de hominide vrouwen in de oertijd hun kind in een steeds vroeger stadium baren, omdat het gigantische hoofd anders niet meer door het geboortekanaal paste. Om onze kinderen ter wereld te brengen in dezelfde fase van de hersenontwikkeling als normale apen, zouden vrouwen anderhalf jaar zwanger moeten zijn. Wat doen jullie liever, dames: twee keer zo lang zwanger blijven en een kind baren met het formaat van een peuter, of het kind er ietsje eerder uit persen? Welke optie kost je minder Pilateslessen als je weer wilt kunnen heupwiegen in plaats van waggelen?

Dus knallen we ze er eerder uit. Vergeleken bij de meeste zoogdieren, baren mensenvrouwen een foetus, die nog heel lang hulpeloos blijft. Bovendien werden de ingewikkelde regels binnen onze stammen steeds moeilijker te leren, waardoor genen die de kindertijd steeds langer lieten duren de overhand kregen.

Moet je ons nu eens zien. Onze baby's kunnen zich pas na ruim tien jaar voortplanten en het kost ze wel twintig jaar om de regels van onze steeds ingewikkelder wordende stammen volledig te bevatten. (Vijfentwintig bij mijn broertje.)

Naarmate onze hersenen groter werden, werden we steeds hulpelozter geboren en duurde onze kindertijd steeds langer. Menselijk

moederschap werd de zwaarste klus die de natuur kent.

En ondertussen bleven die mannen maar rondrennen zonder dat ze zwanger hoefden te worden, waardoor ze hun lichaam en hersenen optimaal konden inzetten voor andere bezigheden, zoals jagen op babyantilopes. De overbelaste vrouwen kregen echter op een gegeven moment door dat zij iets hadden waar deze antilopevleesleveranciers behoefte aan hadden: seks.

Nu vraag ik jullie, hominide dames, met welke man willen jullie seks? Met brave Kees, die je voorziet van vlees? Of met stoute Geert, die 'm meteen weer smeert?

Mannen die bleven plakken, brachten meer jongen groot dan mannen die er gelijk weer vandoor gingen. Vrouwen die deze trouwe mannen sexy vonden, brachten meer jongen groot dan vrouwen die nietsnutten sexy vonden. Geleidelijk aan wonnen de papa's het dus van de casanova's.

Bij allerlei diersoorten met een lange kindertijd evolueerden de mannetjes door de keuze van de wijfjes zodanig dat ze steeds meer emotioneel gingen investeren in hun nageslacht. Sommige mannetjesvogels passen op de eieren terwijl het wijfje ze achter hun rug om bedriegt. Toegewijde hertmuizenpapa's hebben jongen die sneller groeien en vaker overleven dan de jongen van alleenstaande hertmuizenmama's met de opvoedstijl van Ma Flodder. Chimpanseemannetjes geven vlees cadeau in ruil voor seks. Homo-sapiensmannetjes geven diamanten ringen cadeau en rijden in opschepperige auto's om te laten zien hoe goed ze een gezin kunnen onderhouden, terwijl homo-sapiensvrouwtjes in onze moderne verzamelaarssamenleving ongegeneerd vlees eisen van hun geliefde. Hoewel het probleem van de zaadjes en de eitjes tot totaal verschillende voortplantingsstrategieën heeft geleid, zijn we door onze lange kindertijd zo geëvolueerd dat we een hechte band vormen met degene die we toevallig neuken.

Biologen noemen dit de 'paarband'. Wij noemen dit het huwelijk. Dan nu het slechte nieuws: onze paarband houdt in principe slechts stand totdat ons nageslacht een zekere mate van onafhankelijkheid

heeft bereikt en niet langer. Genen zijn er niet om ons gelukkig te maken, ze zijn er alleen om ons meer kopieën van henzelf te laten maken. Een seksuele relatie kan alleen standhouden 'tot de dood ons scheidt' als ze wordt versterkt door de banden van vriendschap en genegenheid die we ook al op de pleistocene savanne ontwikkelden.

Op de evolutie van levenslange vriendschap komen we later nog terug. Maar eerst moeten we nog een paar andere man-vrouwproblemen oplossen, zoals de vraag waarom mannelijke en vrouwelijke hominiden opgewonden raken van verschillende dingen.

Waarom noem ik je toch steeds hominide?

Hominiden zijn de *neanderthaler*, alle *australopithec*i, de *homo habilis*, de *homo erectus*, enzovoort. Kortom: de rechtop lopende mensapen waarvan wij de enige overlevende soort zijn. Veel van deze types struinden tegelijk op de aarde rond, kwamen elkaar tegen, ruilden spullen, deden het misschien met elkaar en aten elkaar op. Sommige biologen volgen Plato en definiëren *hominide* als 'ongeverde tweevoeter'. Maar een hominide is in feite iedere uitgestorven mensaap die nauwer aan ons verwant is dan de chimpansee. Onze verlangens, talenten, en goede en slechte eigenschappen zijn het resultaat van hun inspanningen.

Alles wat uniek is aan de hersenen en het lichaam van de *homo sapiens* is tijdens het pleistoceen op de Afrikaanse savanne gevormd. Een savanne is trouwens een open grasvlakte met groepjes bomen. En het pleistoceen is een tijdperk dat samenvalt met het oprukken en terugtrekken van de laatste ijstijd, van 1,8 miljoen tot tienduizend jaar geleden, toen hominiden tekeergingen op de planeet, allerlei grote diersoorten – inclusief de meeste andere soorten hominiden – uitroelden en zich snel ontwikkelden tot ons.

Hominiden zijn een ondersoort van de mensapen. Mensapen zijn een ondersoort van de primaten. Er zijn ongeveer 235 soorten primaten, inclusief wijzelf.

Monogame primaten leven meestal in bomen. Primaten die hun

bomen verlieten en met elkaar gingen vechten om territorium, begonnen wijfjes te verzamelen en werden ontrouw.

Wanneer heb jij voor het laatst in een boom geslapen? Wat vind jij ervan als iemand over je gazonnetje loopt?

Uit een Britse enquête bleek dat 60 procent van de gehuwde mannen en 40 procent van de gehuwde vrouwen wel eens vreemdging. Uit een bekend onderzoek van Kinsey kwam al eerder naar voren dat in de VS 50 procent van de mannen en 26 procent van de vrouwen onder de veertig wel eens een buitenechtelijke relatie had; van de lezeressen van *Cosmopolitan* gaf zelfs de helft aan haar partner wel eens ontrouw te zijn. Dit wijst niet op een recente afbrokkeling van gezinswaarden. De cijfers zijn in een eeuw tijd nauwelijks veranderd, alleen gaan mensen nu al eerder in het huwelijk vreemd. Het probleem met enquêtes is alleen, dat ze niet meten hoe vaak we werkelijk vreemdgaan. Ze meten hoe vaak we zeggen dat we vreemdgaan. De meeste mensen houden hun slippertjes liever geheim, sommigen overdrijven hun escapades juist.

Toen ik op de middelbare school zat, hield mijn vriend Mike Chorost eens een enquête om erachter te komen hoe seksueel actief onze klasgenoten waren. De enquêteformulieren werden tijdens de gymles langs de kant ingevuld en er werd veel afgekeken en gegiecheld. De uitkomsten waren schokkend. Negenennegentig procent van de jongens bleek seks te hebben met één procent van de meisjes. Ik was zo verontwaardigd! Wie waren die meisjes en waarom kende ik ze niet? Ik baalde ervan dat ik een van de drie jongens op de hele school was die nog nooit seks hadden gehad. Maar ik wist ook dat het aantal jongens niet precies klopte, want ik had zelf ook gejokt. Verder bleek dat ik de enige tiener was die ooit had gemasturbeerd. Maar goed dat ik daar ook over had gejokt. Terwijl ik om me heen keek in mijn klas vol casanova's en kuise meisjes, drong tot me door dat het enige wat uit die enquête naar voren kwam, was wat we graag zouden willen.

Hoe stout waren onze voorouders eigenlijk? Konden we de prehistorische seksuele moraal maar meten!

Dat kan.

Als je wilt weten hoe promiscue mannen op de pleistocene savanne waren, dan moet je kijken naar hoe groot hedendaagse mannen zijn in verhouding tot vrouwen.

Daar komen we later op terug.

Als je wilt weten hoe promiscue vrouwen op de pleistocene savanne waren, dan moet je kijken naar hoe groot hedendaagse mannen zijn in verhouding tot hun testikels.

Laten we daar nu meteen maar op ingaan.

N.B. Het is gewoon niet te geloven. Net op het moment dat mijn boek uitkomt, proberen taxonomen het woord 'hominide' te veranderen in 'hominine'. Alleen omdat iemand heeft ontdekt dat chimpansees, bonobo's, mensen en gorilla's nauwer aan elkaar verwant zijn dan aan de orang-oetan, willen taxonomen er nu een nieuwe categorie bij. Maar ik hou het lekker bij 'hominide', gewoon om dwars te zijn.

2

De promiscuïteit van de vrouw bepaalt de omvang van je testikels

Een waarzegster staart naar haar kristallen bol en doet vage uitspraken over je toekomst. Een bioloog staart naar jouw ballen van vlees en bloed en doet heldere uitspraken over het schandalige gedrag van je vrouwelijke voorouders.

Experimenten met schapen- en muizenfokken hebben het testikelfenomeen keihard aangetoond. Monogame vrouwtjesmuizen en ooiën hebben, gemeten over een aantal generaties, weinig invloed op de grootte van de mannelijke geslachtsklieren. Maar vrouwtjesmuizen en ooiën die monogaam zijn in het openbaar, maar overmatig in het geniep, veroorzaken een snelle evolutie in de omvang van de geslachtsklieren bij mannetjes.

Laten we nu eens goed naar jouw testikels kijken.

Eerst meten we de productie. Daar hoef je echt niet moeilijk over te doen. Biologen grijpen een kans om zaadlozingen te onderzoeken met beide handen aan. Ze meten en tellen de spermapopulaties van verschillende zaadlozingen en zijn er na enig aftrekken en vermenigvuldigen snel klaar mee.

Het kan wel zijn dat jij je vrouw vertrouwt, maar je sperma doet dat absoluut niet. Uit metingen blijkt dat mannen die thuishkomen na een lange reis, een veel grotere hoeveelheid sperma produceren – tot wel 300 procent meer – tijdens de eerste geslachtsgemeenschap daarna met hun partner dan op enig ander moment. Als mannen hun partner elke dag zien, produceren ze een bescheiden

hoeveelheid sperma. Hoe langer de vrouw echter uit het zicht is, hoe meer energie de man steekt in het opvoeren van de sperma-productie.

Sperma laat heus geen hulptroepen aanrukken voor een onderlinge strijd. Zaadcellen werken juist in teamverband. Veel zaadcellen proberen niet eens de eicel te bereiken, maar waaieren als kamikazes uit om blokkades te vormen, zodat alleen hun zaadkameraden de felbegeerde eicel kunnen bereiken. Ze werken als een soort voetbalteam dat mogelijke tegenstanders blokkeert om de spits een kans te geven om te scoren. Pak je microscoop er maar eens bij om de speltactiek van deze spelertjes van dichtbij te bekijken.

In de natuur heeft teamwork maar één doel: winnen van een ander team. Maar waar is dat andere team? Wie proberen deze zaadcellen te blokkeren en te passeren? Het is alsof de zaadcellen denken dat er daarbinnen nóg een groep zaadcellen aanwezig is.

Het wetenschappelijk antwoord luidt: het gewicht van de testikels ten opzichte van het lichaamsgewicht is bij alle apen gerelateerd aan de frequentie van de 'extra-paarcoöpaties' van het vrouwtje.

Met andere woorden: mannetjeschimpansees hebben grote ballen omdat vrouwtjeschimpansees grote sletten zijn. Zodra een vrouwtje vruchtbaar is, zendt ze signalen uit die een fatsoenlijk mens niet erg netjes zou vinden. Ze laat haar achterwerk opzwellen, besproeit de hele kolonie met haar geur en probeert te paren met ieder mannetje dat ze leuk vindt. Vrouwtjeschimpansees zijn vergeleken bij mensenvrouwen niet erg kieskeurig. We zullen zo meteen zien waarom chimpinnetjes zich minder terughoudend opstellen dan de meeste andere vrouwtjesdieren.

Je zou denken dat dit het paradijs is voor de mannetjes. Mis. Iedere mannetjeschimpansee wordt immers bedrogen. Alfamannetjes rennen zenuwachtig rond om stiekeme coöpaties tussen vrouwtjes en mannetjes met een lagere status te voorkomen, maar terwijl de mannetjes onderling aan het vechten zijn, is de vrouwelijke behoefte aan seksuele variatie ze te slim af. Alfa's kunnen maar één of twee van deze nymfomanen – vrouwtjes die zich op een ande-

re penis storten zodra het mannetje even de andere kant opkijkt – tegelijk in de hand houden. Het vrouwtje blijft nooit trouw en het enige wat mannetjes dus kunnen doen, is streven naar een hoger percentage copulaties. Als een chimpanseevrouwtje haar opgezwollen achterste aan een mannetje presenteert, zwemt daarbinnen vaak al het sperma van tig andere mannetjes rond.

Daarom kijken primatologen ook nooit tv. Een groep chimpansees met ovulerende vrouwtjes biedt hen genoeg vermaak. Het is een vertoning voor boven de achttien, vol humor, geweld, achtervolgingen en bedrog; een soort pornoversie van *Laurel en Hardy*. En die onderzoekers maar volhouden dat het tellen van erecties puur wetenschappelijk is.

Nu weer even serieus. Uit analyses van chimpanseesperma blijkt pas hoe omvangrijk de seksuele competitie echt is. Er gaan zoveel liters sperma in een hitsige vrouwtjeschimpansee dat de zaadcellen wel te werk moeten gaan als een gigantisch leger. Het grootste deel waaiert uit als een antiterreureenheid die indringers vernietigt met chemische wapens, de rest racet met de snelheid van een speedboot naar de eicel. Voor 99 procent zijn het niet eens echte zaadcellen, maar eerder anti-zaadcellen of massavernietigingszaadcellen. Het is een heus slagveld in de vagina van de chimpansee. De zaadcellen vechten het binnenin het vrouwtje uit. Er zijn er maar een paar die het overleven en daaruit kiest de eicel haar favoriet.

De seksuele competitie tussen chimpansees wordt voor een deel uitgevochten door de beesten zelf, maar is voor het grootste deel een gevecht tussen de zaadcellen. Het is vaak een uitputtingsslag. Hoe meer zaadcellen je hebt, hoe groter de kans op nageslacht. Chimpansees moeten dus letterlijk ballen tonen als ze nakomelingen willen.

Bij chimpanseebaby's weet niemand wie de vader is en daarom hebben de mannetjes een soort covaderschap ontwikkeld. Het voordeel van de promiscuïteit van de vrouwtjes is dat er veel vaag geïnteresseerde vaders zijn. Chimpanseegenen hebben iets bereikt wat de menselijke ideologie nooit zal lukken: een socialistisch

vaderschap met weinig inzet, maar wel een soort gedeeld, half-slachtig plichtsgevoel.

Neem dit wetenschappelijke principe goed in je op: hoe sletteriger de vrouwtjes, hoe groter de ballen.

En hoe doet de vrouwelijke homo sapiens het op de slet-o-meter? Laten we eens kijken naar de ballenbarometer van de andere mensapen.

Gorilla's hebben pietepeuterige testikels. Maar wel enorme schouder, kaken en wenkbrauwen. De strijd wordt uitgevochten door de beesten zelf, het sperma kan het kalmpjes aan doen. Het hoeft niet te concurreren met ander sperma, omdat niemand seks heeft met het wijfje van de alfaman zonder hem eerst te doden. Vrouwtjesgorilla's zijn trouw aan de promiscue alfaman. Daardoor weten gorillazaadcellen amper welke kant ze op moeten zwemmen. Onder de microscoop ziet chimpanseesperma eruit als D-day terwijl gorillasperma meer lijkt op *Daar komen de schutters*. De mannetjesgorilla paart hooguit een paar keer per jaar en daarvoor heeft hij genoeg aan zijn minuscule testikels.

De testikels van de orang-oetan zijn ietsje groter dan die van de gorilla, vanwege die paar orang-oetanvrouwtjes die vreemdgaan.

Kijk nu eens naar jezelf, grote aap. Ja, ik heb het tegen jou, homosapiensmannetje. Welke ornamenten onderscheiden jou van een vrouw? Je hebt slappe knokkels, een iets ontwikkelder bovenlichaam en een baard, en je kunt kaartlezen maar verdomt het om dat te doen.

En kijk nu eens naar je testikels. Vergeleken bij die van meer monogame apen zijn de jouwe ietsje... forser geschapen.

Net als je hersenen. Die zijn meegeëvolueerd om indruk te maken op de grote hersenen van de vrouw, die weer zijn meegeëvolueerd om indruk te maken op jouw grote hersenen. Alles wat groot aan je is, homo-sapiensmannetje, is groot door de keuze van de vrouw. Je hersenen zijn er om haar te imponeren met je creaties. Je bovenmaatse penis – kolossaal vergeleken bij die van andere apen – is er om haar seksueel te behagen. Je ballen... nou ja, je ballen zijn zo

groot dat het er helaas op lijkt dat je vrouw in het pleistoceen thuis lekker aan de rol ging terwijl jij op jacht was op de savanne.

Maar wees gerust, ze zijn lang niet zo gigantisch als die van een chimp. Door de orgieën van zijn vrouwtjes zijn zijn ballen opgeblazen tot een absurd formaat. Jouw testikels hebben in verhouding tot je lichaam maar een kwart van het formaat van die van een chimp. Maar ze zijn in verhouding wel vier keer zo groot als die van een gorilla. Gorilla's hebben trouwe vrouwtjes. Chimpansees hebben promiscue vrouwtjes. Jij valt er precies tussenin.

Om voldoende sperma te produceren om een vrouw te bevruchten, hebben we maximaal de helft van een bal nodig. Dat verklaart hoe het Benedict Arnold, de grootste lafaard uit de Amerikaanse geschiedenis, toch gelukt is kinderen te krijgen.

Onze ballen zijn het veelzeggende bewijs dat hominide vrouwen achterbaks zijn. Inderdaad, ik zei achterbaks. De kans dat de vrouwen in het pleistoceen slippertjes maakten met toestemming van hun partner is namelijk klein. De mannelijke homo sapiens staat juist bekend om zijn moorddadige jaloezie. Psycholoog David M. Buss onderzocht wat mannen in de VS en Afrikaanse stammen ertoe dreef hun vrouw te vermoorden en ontdekte dat de reden in de helft van de gevallen seksuele jaloezie was. In Soedan, Oeganda en India is seksuele jaloezie het belangrijkste motief voor moord. Wereldwijd heeft 20 procent van alle moorden van mannen op mannen te maken met rivaliteit rond vrouwen en dochters. Akelige cijfers. En toch hebben vrouwen, ondanks de grote risico's van een slippertje, voldoende genen doorgegeven voor onze opgezwollen testikels en ons paranoïde sperma.

Je hebt net weer even gekeken, hè?

Prima. Voel maar even hoe zwaar ze zijn. Wat moeten onze microscopisch kleine zaadcelletjes met zoveel massa?

Ik zou willen dat er een andere theorie was, maar helaas. Zonder overspelige vrouwtjes worden ballen gewoon niet groot. De natuur heeft geen behoefte aan organen die extra energie kosten, maar geen nut hebben voor de voortplanting.

Test het zelf maar eens uit als je me niet gelooft, homo sapiens-mannetje. Grijp bij je eerstvolgende zaadlozing je microscoop. Wetenschappers hebben er gewoonlijk een naast hun bed staan. (Om de een of andere reden maakt dit trouwens geen indruk op de dames, ondanks het romantische licht dat de bunsenbrander in je slaapkamer uitstraalt, maar als je een echt toegewijde wetenschapper bent, heb je waarschijnlijk toch al zelden een vrouwelijke bezoeker in je slaapkamer.) Analyseer je verse zaadmonster.

Het zal je opvallen dat echt sperma zich niet zo gedraagt als in tekenfilms. Veel zaadcellen houden elkaar bij de staart en vormen een achterhoede die indringers wel een aantal dagen kan tegenhouden. Een vrouw insemineren betekent dus niet alleen een mogelijke bevruchting, maar betekent ook dat je haar vagina afsluit voor rivaliserende zaadcellen. Daarom produceren mannen die hun geliefde een paar dagen niet gezien hebben, tot drie keer zoveel sperma. Dit gebeurt niet als een man thuisblijft en gewoon een paar dagen geen seks heeft. De man die thuiskomt, kan er met zijn verstand wel van overtuigd zijn dat zijn partner hem trouw is, maar zijn sperma heeft in de hele evolutie nog nooit naar zijn verstand geluisterd. Zijn zaadcellen zijn bang dat er een front van vreemde zaadcellen tussen hen en haar eierstokken zal staan en zijn voorbereid op een knokpartij in haar vagina. De uitspraak 'afwezigheid versterkt de liefde' klinkt wel romantisch, maar betekent gewoon dat er in je afwezigheid rivalen kunnen langskomen en dat liefde door de natuurlijke selectie is bedacht om nageslacht te garanderen. Het lijkt me trouwens niet zo slim om dit in een liefdesbrief te zetten, maar dat terzijde.

Welke conclusie trekken we hieruit? Het lijkt erop dat de vrouwelijke homo sapiens is geëvolueerd in een hoofdzakelijk monogame omgeving, maar dat ze af en toe met meer dan één man per dag copuleerde.

Word je daar onzeker van? Dat is ook precies de bedoeling, homo sapiensmannetje. Omdat je nooit zeker weet of haar kind van jou is. Omdat jaloerse mannen meer genen doorgeven. Omdat mannen

die liever een moord plegen, sterven, of iemand een flink pak slaag geven, meer genen doorgeven dan mannen die het wel best vinden als hun partner spermadonaties ontvangt van andere mannen. De meeste talen hebben zelfs een speciaal woord voor sulletjes die het kind van een ander grootbrengen als een koekoeksjong. Zo wordt een bedrogen echtgenoot in het Engels uitgescholden voor ‘cuc-kold’ en in het Frans voor ‘cocu’. Er is echter geen scheldnaam voor een bedrogen echtgenote.

Er is wel een scheldnaam voor overspelige vrouwen, die geniepige ontwerpsters van de testikel, namelijk ‘slet’. Er is geen scheldnaam voor mannen die hun vrouw bedriegen. Vrijwel elke taal en elke cultuur heeft deze dubbele moraal als het gaat om beledigingen.

Overall ter wereld is het een belediging voor een man als je zegt dat zijn moeder een slet is, want dat is erg. Dat betekent namelijk dat hij een bastaard is, en dat is erg. Het betekent echter ook dat zijn vader een macho is, en dat is wel weer goed. Vrijwel alle culturen vinden het goed als mannen vrouwen tot slet maken en kinderen tot bastaard, maar in vrijwel alle culturen is het wel erg als je moeder een slet is en jij een bastaard bent.

Deze dubbele moraal komt in vrijwel alle talen voor omdat mannen en vrouwen statistisch gezien verschillende emoties hebben als het gaat om het beschermen van hun genen.

Binnen onze diersoort kunnen mannetjes zich pas veilig voelen in hun mannelijkheid als ze pietepeuterige testikels en chaotisch sperma ontwikkelen. Onze immense testikels zijn het levende bewijs van het bedrog van onze voorouders.

De volgende keer dat iemand zegt dat je meer ballen moet tonen, kun je dus gerust zeggen: ‘Ik wou dat ik er juist minder had.’

Zo! Hè, hè! Dit kloterige hoofdstuk zit erop. Kom, laten we het Grootste Mysterie van het Universum gaan oplossen.